

MAXTON HALL COLLEGE

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Feel again

Hope again

Dream again

Maxton Hall College

Mona Kasten

MAXTON HALL COLLEGE

Geld, glamour, luxe, macht.
Welkom op Maxton Hall College.

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-225-9748-4

ISBN 978-94-023-1903-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Save Me*

Omslagontwerp en -beeld: buerosued.de

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Internationaal
Literatuur Bureau bv, Amsterdam, www.lindakohn.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lucie

*I was the city that I never wanted to see,
I was the storm that I never wanted to be.*

Gersey, 'Endlessness'

1

Ruby

Mijn leven is onderverdeeld in kleuren:

Groen – Belangrijk!

Turquoise – School

Roze – Activiteitencommissie van Maxton Hall

Paars – Familie

Oranje – Voeding en sport

Paars (Embers outfits fotograferen), groen (nieuwe fineliners kopen) en turquoise (mevrouw Wakefield naar de leerstof voor het wiskundeproefwerk vragen) heb ik voor vandaag al afgestreept. Niets in deze wereld voelt beter dan een punt op mijn to-dolijst afstrepen. Soms schrijf ik zelfs dingen op die ik allang heb gedaan, zodat ik ze meteen weer kan doorstrepen. Maar dan gebruik ik een onopvallend lichtgrijs, zodat ik iets minder valsspeel.

Als je mijn bullet journal openslaat, dat ik gebruik als agenda, zie je meteen dat mijn dagen normaliter voornamelijk bestaan uit groen, turquoise en roze. Maar sinds ongeveer een week, sinds het begin van het schooljaar, is er een nieuwe kleur bij gekomen:

Goud – Oxford

De allereerste taak die ik met die nieuwe fineliner heb genoteerd, luidt:

Aanbevelingsbrief ophalen bij meneer Sutton

Ik strijk met mijn vinger over de glanzende metallic letters.

Nog een jaar. Eén laatste jaar op Maxton Hall College. Het voelt bijna onwerkelijk dat het nu eindelijk zover is. Misschien zit ik over driehonderdvijfenzestig dagen al in een hoorcollege over politiek en krijg ik les van de intelligentste mensen ter wereld.

Ik heb vlinders in mijn buik van opwinding als ik bedenken dat het niet lang meer duurt voor ik weet of mijn grootste wens in vervulling gaat. Of het me echt is gelukt en ik kan gaan studeren. In Oxford.

In mijn familie heeft nog niemand gestudeerd. Ik besef maar al te goed dat ik geluk heb dat mijn ouders niet alleen vermoeid geglimlacht hebben toen ik voor het eerst verkondigde dat ik filosofie, politicologie en economie wilde studeren in Oxford. Dat is niet vanzelfsprekend. Ik was toen zeven.

Maar ook nu nog, tien jaar later, is er niets aan dat plan veranderd, behalve dat mijn doel binnen handbereik ligt. Het voelt nog steeds als een droom dat ik überhaupt zo ver ben gekomen. Ik betrap mezelf er vaak op dat ik bang ben dat ik plotseling wakker schrik en tot de ontdekking kom dat ik nog steeds op mijn oude school zit en niet op Maxton Hall, een van de gerenommeerde privéscholen in Engeland.

Ik kijk op de klok boven de massief houten deur van het klaslokaal. Nog drie minuten. De opdrachten die we moeten maken, heb ik gisteravond al gedaan, dus heb ik niets beters te doen dan wachten tot het lesuur eindelijk voorbij is. Ik wip ongeduldig met mijn been en incasseer meteen een elleboog in mijn zij.

‘Au!’ sis ik en ik wil terugporren, maar Lin is sneller en ontwijkt

mijn elleboog. Haar reflexen zijn ongelooflijk goed. Ik vermoed dat ze dat te danken heeft aan de vechtsportlessen die ze al sinds de basisschool volgt. Dan moet je ook zo snel zijn als een cobra.

‘Hou op met dat gewiebel,’ zegt ze zonder op te kijken van haar volgeschreven opgavenblad. ‘Ik word nerveus van je.’

Daar kijk ik van op. Lin is nooit nerveus. In elk geval niet in die mate dat ze het zou toegeven of laten zien. Maar nu zie ik inderdaad een bepaalde onrust in haar ogen.

‘Sorry. Ik kan er niets aan doen.’ Ik strijk weer met mijn vingers over de letters. In de afgelopen twee jaar heb ik er alles aan gedaan om bij te blijven. Om beter te worden. Om iedereen te bewijzen dat ik terecht op Maxton Hall zit. En nu de selectieprocedures voor de universiteiten beginnen, bezwijk ik bijna onder de spanning. Daar kan ik niets tegen doen, al zou ik het willen. Dat Lin hetzelfde blijkt te voelen, stelt me enigszins gerust.

‘Zijn de posters eigenlijk al geleverd?’ vraagt Lin. Ze gluurt stiekem opzij om me aan te kunnen kijken en er valt een pluk zwart haar in haar gezicht. Ze veegt hem geërgerd naar achteren.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nog niet. Ze komen vast vanmiddag.’

‘Oké. Morgen na biologie gaan we ze ophangen, toch?’

Ik wijs naar de bijbehorende roze letters in mijn agenda en Lin knikt tevreden. Ik kijk weer op de klok. Ik wil weer met mijn benen wippen, maar hou me in. In plaats daarvan begin ik zo onopvallend mogelijk mijn pennen in te pakken. Ze moeten allemaal met de dop in de juiste richting wijzen, daarom heb ik er wat langer voor nodig.

De gouden pen doe ik niet in het etui, maar steek ik door het smalle elastieken lusje aan mijn agenda. Ik draai de dop, zodat de tekst naar boven wijst. Zo voelt het goed, en niet anders.

Als de bel eindelijk gaat, vliegt Lin sneller van haar stoel dan ik

menselijkerwijs voor mogelijk had gehouden. Ik kijk haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Kijk niet zo,’ zegt ze terwijl ze haar tas over haar schouder slingert. ‘Jij bent begonnen!’

Ik zeg niets, maar pak glimlachend de rest van mijn spullen in.

Lin en ik zijn de eersten die het lokaal uit lopen. We hebben er flink de pas in terwijl we de westvleugel van Maxton Hall College doorkruisen en bij de volgende kruising links afslaan.

In de eerste week verdwaalde ik continu in dit enorme gebouw en ben ik meermaals te laat gekomen voor de les. Ik vond het vreselijk ongemakkelijk, ook al verzekerden de leraren me ervan dat het de meeste leerlingen zo vergaat. De school lijkt met zijn vijf verdiepingen, een zuid-, west- en oostvleugel en drie bijgebouwen waarin vakken als muziek en informatica worden gegeven, op een oud kasteel. Er zijn ontelbare gangetjes en doorgangen waardoor je gemakkelijk kunt verdwalen en niet elke trap leidt naar elke verdieping, waardoor je het soms helemaal niet meer weet.

Hoewel ik in het begin niet eens wist wat links en rechts was, ken ik het gebouw inmiddels op mijn duimpje. Ik ben er vrij zeker van dat ik de weg naar meneer Suttons kantoor zelfs met een blinddoek om zou kunnen vinden.

‘Ik had ook een aanbevelingsbrief aan meneer Sutton moeten vragen,’ mompelt Lin terwijl we door de gang lopen. Aan onze rechterkant sieren Venetiaanse maskers de hoge muren, een kunstproject van de vorige eindexamenklas. Ik ben er al meermaals voor blijven staan om de speelse details te bewonderen.

‘Hoezo?’ vraag ik en ik maak mentaal een aantekening voor mezelf dat ik de conciërge moet vragen om de maskers veilig te stellen voor het Back to School-feest komend weekend.

‘Omdat hij ons mag sinds we het afscheidsfeest van vorig jaar

samen hebben georganiseerd. Hij weet hoe betrokken we zijn en hoe hard we werken. Bovendien is hij jong, ambitieus en is hij zelf net afgestudeerd in Oxford. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik daar niet aan heb gedacht.'

Ik raak Lins arm even aan. 'Mevrouw Marr heeft ook in Oxford gestudeerd. Bovendien kan ik me voorstellen dat het een goede indruk maakt als je wordt aanbevolen door iemand met wat meer beroepservaring dan meneer Sutton.'

Ze kijkt me sceptisch aan. 'Heb je spijt dat je hem hebt gevraagd?'

Ik haal mijn schouders op. Meneer Sutton heeft tegen het einde van vorig schooljaar toevallig opgevangen hoe graag ik naar Oxford wil en me aangeboden om als vraagbaak te dienen voor alles wat ik wil weten. Hoewel hij een ander vak heeft gestudeerd dan ik van plan ben, kon hij me wel allerlei informatie en ins en outs geven die ik hongerig in me op heb genomen en later in mijn agenda heb genoteerd.

'Nee,' zeg ik uiteindelijk. 'Ik weet zeker dat hij weet wat belangrijk is bij een aanbeveling.'

Aan het einde van de gang moet Lin linksaf. We spreken af later te bellen en zeggen elkaar snel gedag. Ik kijk op mijn horloge – het is vijf voor half twee – en verhoog mijn tempo. Mijn afspraak met meneer Sutton is om half twee en ik wil onder geen beding te laat komen. Ik snel langs de hoge ruiten uit de renaissance-tijd, waardoor het gouden septemberlicht naar binnen valt, en wurm me door een groepje leerlingen in hetzelfde koningsblauwe schooluniform als ik draag.

Niemand merkt dat ik er ben. Zo gaat dat op Maxton Hall. Iedereen draagt hetzelfde uniform – een blauw-groen geruite rok voor de meisjes, beige broek voor de jongens en een donkerblauw op maat gemaakt jasje voor iedereen – en toch kun je er niet omheen dat ik

hier eigenlijk niet thuishoor. Terwijl mijn klasgenoten rondlopen met designertassen is de stof van mijn kakigroene rugzak op veel plekken al zo dun dat ik elke dag bang ben dat hij zal scheuren. Ik probeer me er niets van aan te trekken. Net zomin als van het feit dat sommigen hier rondlopen alsof de school van hen is, omdat ze uit een welgestelde familie komen. Voor hen ben ik onzichtbaar en ik doe er alles aan om dat zo te houden. Niet opvallen. Tot nu toe is dat goed gelukt.

Ik wring me met mijn blik op de vloer langs de laatste paar leerlingen en sla dan rechts af. De derde deur aan de linkerkant leidt naar meneer Suttons kantoor. Tussen zijn kantoor en het kantoor ervoor staat een zware houten bank en ik kijk van het bankje naar mijn horloge en weer terug. Nog twee minuten.

Ik hou het geen seconde langer uit. Vastbesloten strijk ik mijn rok glad, trek mijn jasje recht en controleer of mijn das nog goed zit. Dan loop ik naar de deur en klop aan.

Geen reactie.

Zuchtend ga ik toch op de houten bank zitten en kijk aan beide kanten de gang in. Misschien haalt hij nog snel iets te eten. Of thee. Of koffie. Ik had vandaag beter geen koffie kunnen drinken, bedenk ik me. Ik was al gespannen genoeg, maar mam had te veel gezet en ik wilde hem niet weggieten. Nu trillen mijn handen lichtjes als ik opnieuw op mijn horloge kijk.

Het is half twee. Op de minuut precies.

Ik kijk weer de gang in. Niemand te zien.

Misschien heb ik niet hard genoeg geklopt. Of, en die gedachte bezorgt me hartkloppingen, heb ik me vergist. Misschien is onze afspraak niet vandaag, maar morgen. Nerveus sjoer ik aan de ritsluiting van mijn rugzak en pak mijn agenda eruit. Maar als ik erin kijk, klopt het. De juiste datum, het juiste tijdstip.

Hoofdschuddend rits ik mijn rugzak weer dicht. Normaal gesproken ben ik niet zo'n warhoofd, maar bij de gedachte dat er iets mis zou kunnen gaan bij de aanmeldingsprocedure waardoor ik niet naar Oxford kan, draai ik bijna door.

Ik verman me. Vastbesloten sta ik op. Ik loop naar de deur en klop opnieuw.

Dit keer hoor ik een geluid, alsof er iets op de grond valt. Voorzichtig open ik de deur en gluur ik de ruimte in.

Mijn hart blijft stilstaan.

Ik heb het goed gehoord.

Meneer Sutton is binnen.

Maar... hij is niet alleen.

Er zit een vrouw op zijn bureau, die hij gepassioneerd zoent. Hij staat tussen haar benen met beide handen om haar dijën. Op dat moment pakt hij haar steviger vast en trekt haar naar voren, naar de rand van het bureau. Ze kreunt zachtjes in zijn mond als hun lippen elkaar raken en grijpt met haar handen in zijn donkere haar. Ik kan niet ontdekken waar de een ophoudt en de ander begint.

Ik wil mijn blik van die twee losmaken. Maar het lukt me niet. Niet als hij zijn handen nog verder onder haar rok schuift. Niet als ik zijn zware adem hoor en zij zacht 'O, Graham' zucht.

Als ik eindelijk weer bij mijn positieven kom, weet ik niet meer hoe mijn benen werken. Ik struikel over de drempel en de deur vliegt zo hard open dat hij tegen de muur knalt. Meneer Sutton en de vrouw springen uit elkaar. Hij kijkt vliegensvlug op en ziet mij in de deuropening staan. Ik open mijn mond om me te verontschuldigen, maar krijg niet meer uit mijn keel dan een droog gekras.

'Ruby,' zegt meneer Sutton ademloos. Zijn haar zit door de war, de bovenste knoopjes van zijn overhemd zijn open en zijn gezicht is vuurrood. Hij ziet eruit als een vreemde, niet meer als mijn leraar.

Ik voel dat ik vreselijk begin te blozen. ‘Ik... het spijt me. Ik dacht dat we een...’

Op dat moment draait de jonge vrouw zich om en blijft de rest van de zin in mijn keel steken. Mijn mond valt open en ik voel een ijskoude rilling over mijn rug lopen. Ik staar het meisje aan. Haar felblauwe ogen zijn minstens net zo ver opengesperd als die van mij. Ze wendt snel haar blik af, staart even naar haar peperdure pumps en kijkt dan met een hulpeloze blik naar meneer Sutton – Graham, zoals ze net nog verzuchtte.

Ik ken haar. Ik ken vooral de roodblonde, perfect golvende paardenstaart die bij geschiedenis altijd voor mijn gezicht bungelt.

In de klas van meneer Sutton.

Het meisje dat hier net met mijn leraar zat te zoenen, is Lydia Beaufort.

Ik word duizelig. En ik ben er vrij zeker van dat ik op het punt sta om over te geven.

Ik staar mijn leraar en klasgenoot aan en probeer de afgelopen paar minuten uit mijn hoofd te laten verdwijnen, maar dat is onmogelijk. Ik weet het en meneer Sutton en Lydia weten het ook. Dat zie ik aan hun gechoqueerde gezichten. Ik zet een stap achteruit terwijl meneer Sutton met uitgestrekte hand een stap in mijn richting zet. Ik struikel opnieuw over de drempel en weet me nog net staande te houden.

‘Ruby...’ begint hij, maar het gesuis in mijn oren wordt steeds harder.

Ik draai me om en zet het op een lopen. Achter me hoor ik meneer Sutton opnieuw mijn naam zeggen, harder dit keer.

Maar ik loop door. En door.

2

James

Iemand mishandelt mijn schedel met een drillboor.

Dat is het eerste waar ik me bewust van ben als ik langzaam wakker word. Het tweede is het warme, naakte lichaam dat half boven op dat van mij ligt.

Ik kijk naast me, maar ik zie alleen maar lokken honingblond haar. Ik kan me niet herinneren dat ik iemand heb meegenomen van Wrens feest. Als ik eerlijk ben, kan ik me überhaupt niet herinneren dat ik ben weggegaan. Ik sluit mijn ogen weer en probeer me gisteravond te herinneren, maar ik kom niet verder dan onsaamhangende flarden. Ik stond dronken op een tafel. Wrens harde lach toen ik viel en voor zijn voeten op de grond donderde. Alistairs waarschuwend blik toen ik sensueel met zijn oudere zus danste en me dicht tegen haar rug aan drukte.

Kut.

Voorzichtig til ik een hand op en veeg het haar uit het gezicht van het meisje.

Kut. Kut. Kut.

Alistair vermoordt me.

Met een ruk kom ik overeind. Er schiet een stekende pijn door

mijn hoofd en het wordt me even zwart voor de ogen. Naast mij mompelt Elaine iets onverstaanbaars en draait zich op haar andere zij. Op dat moment realiseer ik me dat die drillboor mijn mobiel is die op het nachtkastje ligt te trillen. Ik negeer de telefoon en speur de vloer af op zoek naar mijn kleren. Er ligt een schoen vlak bij het bed, de andere ligt voor de deur, onder mijn zwarte broek en de daarbij behorende riem. Mijn overhemd ligt over de bruine leren fauteuil gedrapeerd. Als ik het aantrek en wil dichtknopen, merk ik dat er een paar knoopjes ontbreken. Ik kreun en hoop innig dat Alistair er niet meer is. Hij hoeft het kapotte overhemd niet te zien, net zomin als de rode krassen die Elaine met haar roze nagels op mijn borst heeft achtergelaten.

Mijn mobiel begint opnieuw te trillen. Ik kijk op het scherm en zie de naam van mijn vader staan. Fantastisch. Het is iets voor tweeën op een doordeweekse dag, mijn hoofd voelt alsof het elk moment uit elkaar kan klappen en ik weet vrijwel zeker dat ik seks heb gehad met Elaine Ellington. De stem van mijn vader in mijn oor is wel het laatste wat ik kan gebruiken. Ik druk hem weg.

Wat ik wel kan gebruiken, is een douche. En schone kleren. Ik sluip Wrens logeerkamer uit en sluit de deur zo zachtjes mogelijk. Onderweg naar beneden kom ik restanten van afgelopen nacht tegen – een bh en wat andere kledingstukken hangen over de trapleuning, overal in de foyer liggen bekertjes, glazen en borden met etensresten. De geur van alcohol en rook hangt in de lucht. Er is geen twijfel over mogelijk dat hier een paar uur geleden nog volop werd gefeest.

In de salon zie ik Cyril en Keshav. Cyril ligt op de dure witte bank van Wrens ouders te pitten en Kesh zit in een fauteuil bij de open haard. Het meisje op zijn schoot woelt door zijn lange, zwarte haar en zoent hem intiem. Ze zien eruit alsof het feest weer

op het punt staat te beginnen. Als Kesh' gezicht heel even loskomt van dat van haar en hij mij ziet staan, legt hij zijn hoofd in zijn nek en begint hard te lachen. Ik steek mijn middelvinger op en loop door.

De weelderige glazen deuren die naar de tuin van de Fitzgeralds leiden, staan wagenwijd open. Ik loop naar buiten en knijp mijn ogen samen. Het zonlicht is niet bijzonder fel, maar bezorgt me toch een steek in mijn slapen. Voorzichtig kijk ik om me heen. Hierbuiten ziet het er niet beter uit dan binnen. Integendeel.

Alistair en Wren liggen op de ligstoelen bij het zwembad. Ze hebben hun armen onder hun hoofd gevouwen en dragen zonnebrillen. Ik aarzel even, maar dan slenter ik naar ze toe.

'Beaufort,' zegt Wren vrolijk en hij zet zijn bril op zijn zwarte krullen. Hij grijnst breed, maar ik zie hoe vaal zijn donkere huid is. Hij moet net zo'n heftige kater hebben als ik. 'Leuke nacht gehad?'

'Weet ik niet meer,' antwoord ik en ik waag een blik in Alistairs richting.

'Fuck you, Beaufort,' zegt hij zonder me aan te kijken. Zijn blonde haar glinstert in de middagzon. 'Ik heb je gewaarschuwd dat je met je poten van mijn zus af moest blijven.'

Die reactie had ik al verwacht. Ik til nonchalant een wenkbrauw op. 'Ik heb haar niet bepaald hoeven dwingen. Doe nou niet alsof ze zelf niet kan bepalen met wie ze naar bed wil.'

Alistairs gezicht betreft en hij mompelt iets onverstaanbaars.

Ik hoop dat hij weer tot bedaren komt en me dit niet eeuwig kwalijk blijft nemen, want ik kan het toch niet meer terugdraaien. En eigenlijk heb ik ook geen zin om verantwoording af te leggen aan mijn vrienden. Dat moet ik thuis al vaak genoeg.

'Als je haar hart breekt, doe ik je wat,' zegt Alistair na een tijdje, terwijl hij me aankijkt door de spiegellende glazen van zijn piloten-

bril. Ik kan zijn ogen niet zien, maar ik weet dat hij niet boos, maar eerder berustend kijkt.

‘Elaine kent James al sinds ze vijf is,’ mengt Wren zich in het gesprek. ‘Ze weet heel goed wat ze van hem kan verwachten.’

Wren heeft gelijk. Elaine en ik wisten gisteren allebei waar we aan begonnen. En ondanks het feit dat ik me gisteravond nauwelijks kan herinneren, kan ik haar ademloze stem nog haarscherp horen: ‘Dit gebeurt maar één keer, James. Eén keer.’

Alistair wil het niet horen, maar zijn zus hecht zich net zomin als ik.

‘Als je ouders hier lucht van krijgen, zouden ze meteen jullie verlovings aankondigen,’ voegt Wren na een tijdje geamuseerd toe.

Mijn mond vertrekt. Mijn ouders proberen me al jaren aan Elaine Ellington te koppelen, of een andere dochter uit een welgestelde familie met een loei van een erfenis. Maar ik ben achttien en heb wel wat beters te doen dan me druk maken over wie of wat er op mijn pad komt na mijn eindexamen.

Alistair snuift ook. Hij lijkt ook niet zo enthousiast over het idee mij binnenkort als nieuw lid van zijn familie te verwelkomen. Ik doe alsof ik beledigd ben en leg mijn hand op mijn borst. ‘Het lijkt wel alsof je niet wil dat ik je zwager word.’

Hij schuift zijn zonnebril in zijn golvende haar en zijn ogen spuwen vuur. Langzaam komt hij van de ligstoel af, als een roofdier dat zijn prooi in het oog heeft. Hoewel hij een slank figuur heeft, weet ik hoe sterk en snel hij kan zijn. Dat heb ik bij de training vaak genoeg moeten ondervinden.

De blik in zijn ogen doet mij vermoeden wat hij van plan is.

‘Ik waarschuw je, Alistair,’ brom ik en ik zet een stap achteruit.

Voordat ik met mijn ogen kan knipperen, is het al gebeurd. Hij staat ineens recht voor me. ‘Ik heb jou ook gewaarschuwd,’ zegt hij. ‘Maar dat kon je helaas niets schelen.’

Hij stoot me hard tegen mijn borst. Ik struikel naar achteren en beland zo in het zwembad. De klap slaat alle lucht uit mijn longen en even weet ik niet meer wat boven of onder is. Het water ruist in mijn oren. Onder water is mijn hoofdpijn nog drukkender.

Maar ik kom niet meteen weer boven. Ik laat mijn lichaam slap worden en hou die houding vast, met mijn gezicht in het water. Ik staar naar de tegeltjes op de bodem van het zwembad, voor zover ik ze door het water kan zien, en tel in mijn hoofd de seconden af. Heel even sluit ik mijn ogen. De stilte is bijna vredig. Na een halve minuut heb ik bijna geen lucht meer en neemt de druk op mijn borst toe. Ik laat een laatste, dramatische luchtbel tussen mijn lippen door ontsnappen, wacht nog even, en dan...

Alistair springt het water in en grijpt me vast. Hij sleurt me naar het wateroppervlak en als ik mijn ogen open en zijn geschrokken gezichtsuitdrukking zie, begin ik te lachen terwijl ik naar lucht hap.

‘Beaufort!’ schreeuwt hij onthutst en hij stort zich op me. Zijn vuist landt in mijn zij. Godver, dat doet pijn. Hij probeert me in een nekklem te krijgen, maar omdat hij kleiner is dan ik, pakt dat anders uit dan hij had gehoopt. We worstelen even in het water en dan krijg ik hem te pakken. Ik til hem met gemak op en gooi hem zo ver mogelijk van me af. Ik hoor Wren lachen als Alistair met een harde plons onder het wateroppervlak verdwijnt. Als hij weer bovenkomt, kijkt hij me even zo woedend aan dat ik het uitproest. Alistair heeft een engelengezicht, net als alle Ellingtons. Zelfs als hij er gevaarlijk uit wil zien, is dat onmogelijk met zijn lichtbruine ogen, blonde haar en perfecte gezicht.

‘Je bent echt een klootzak van de bovenste plank,’ zegt hij en hij spat me nat.

Ik veeg met een hand over mijn gezicht. ‘Sorry, gozer.’

‘Al goed,’ zegt hij, maar hij blijft me natspatten. Ik spreid mijn

armen en laat het over me heen komen. Na een tijdje stopt hij en als ik hem aankijk, schudt hij lachend zijn hoofd.

Op dat moment weet ik dat het wel goed zit tussen ons.

‘James?’ klinkt een vertrouwde stem.

Ik draai me vliegensvlug om. Mijn tweelingzus staat aan de rand van het zwembad en blokkeert het zonlicht. Ze was gisteren niet op het feest en heel even heb ik het donkerbruine vermoeden dat ze me de huid vol wil schelden omdat ik heb gespijbelde met mijn vrienden. Maar dan kijk ik nog eens goed en loopt er een koude rilling over mijn rug. Haar schouders hangen en haar armen liggen slap langs haar lichaam. Ze ontwijkt onze blikken en staart naar haar schoenen.

Ik zwem zo snel ik kan naar haar toe en klim uit het zwembad. Het maakt me niet uit dat ik kleddernat ben, ik grijp haar bovenarmen en dwing haar om mij aan te kijken. Mijn maag draait zich om. Lydia’s gezicht is rood en gezwollen. Ze heeft gehuild.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik en ik pak haar armen nog wat steviger vast. Ze wil haar gezicht wegdraaien, maar dat laat ik niet toe. Ik pak haar kin vast, zodat ze me wel aan moet kijken.

In haar ogen zie ik tranen glinsteren en ik krijg een brok in mijn keel.

‘James,’ fluistert ze hees, ‘ik zit in de nesten.’

3

Ruby

‘Dit is perfect,’ zegt Ember terwijl ze zichzelf tussen de bremstruiken en de appelboom positioneert.

Overall in onze kleine tuin liggen appels die we nog moeten rapen. Maar ook al zeuren onze ouders al dagen, appels plukken staat pas op donderdag in het paars in mijn agenda.

Ik weet nu al dat pap en mam ruzie krijgen wie de grootste helft mag hebben als Ember en ik de manden met appels naar binnen brengen. Net als elk jaar wil mam namelijk taart en appelflappen bakken die ze als probeersels kan aanbieden in de bakkerij, terwijl pap honderden soorten jam met de avontuurlijkste smaakcombinaties wil maken. In tegenstelling tot mam heeft hij in het Mexicaanse restaurant waar hij werkt niemand die zijn jam kan proeven. Dat betekent dat Ember en ik waarschijnlijk weer proefkonijnen moeten zijn. Als hij een nieuw recept heeft voor tortilla’s kan dat echt leuk zijn, maar bij appeljam met kardemom en chili niet.

‘Wat vind jij?’

Ember staat in een ingestudeerde pose voor me. Ik ben telkens weer verrast hoe goed ze dat kan. Haar houding is nonchalant en ze schudt met haar hoofd zodat haar lange, lichtbruine haar nog

iets wilder valt. Als ze licht, stralen haar groene ogen prachtig en ik vraag me af hoe ze er net nadat ze is opgestaan al zo fris en fruitig uitziet. Mij is het nog niet eens gelukt om mijn haren te kammen en mijn pony staat vast kaarsrecht omhoog. En mijn ogen, die dezelfde kleur hebben als die van Ember, stralen niet. Ze zijn zo moe en droog dat ik telkens moet proberen het branderige gevoel weg te knippen.

Het is iets na zeven uur 's ochtends en ik heb de halve nacht wakker gelegen en gepiekerd over wat ik gisteren heb gezien. Toen Ember een uur geleden mijn kamer in kwam, had ik het gevoel dat ik pas net in slaap was gevallen.

'Je ziet er mooi uit,' antwoord ik en ik breng de kleine digitale camera in positie. Ember geeft me een teken en ik maak drie foto's, dan neemt ze een andere pose aan, draait naar de zijkant en kijkt mij – of beter gezegd, de camera – over haar schouder aan. De jurk die ze vandaag draagt, heeft een zwarte Peter Pan-kraag en een opvallend, blauw patroon. Ze heeft hem van mam gebijst en een beetje aangepast zodat hij getailleerd is.

Ember is al zo lang als ik me kan herinneren te zwaar en heeft regelmatig moeite om getailleerde kleding te vinden die geschikt is voor haar lichaamsbouw. Die is helaas nauwelijks te vinden op de markt en ze moet voortdurend improviseren. Voor haar dertiende verjaardag heeft ze haar eerste naaimachine aan onze ouders gevraagd, waarmee ze sindsdien zelf kleren maakt die ze mooi vindt.

Ember weet ondertussen heel goed wat haar staat. Ze is heel handig en heeft een eigen streetstyle. De jurk die ze nu aanheeft, heeft ze bijvoorbeeld gecombineerd met een spijkerjack en witte sneakers met zilveren hakstukken die ze zelf heeft beschilderd.

Een paar dagen geleden heb ik in een modeblad een jas gezien waarvan de stof net een vuilniszak leek. Ik trok er een vies gezicht